

Shayla en de bewegende ster

Eerder verschenen:

De eerste overstroming (The Flood Trilogy #1)

De volgende verdediging (The Flood Trilogy #2)

De laatste verandering (The Flood Trilogy #3)

De wensput (De wenswereld #1)

MANDY RONELLA

SHAYLA EN DE BEWEGENDE STER

EEN KERSTVERHAAL

MR

Shayla en de bewegende ster: een kerstverhaal
© 2016 Mandy Ronella

ISBN 9789402157024

www.bravenewbooks.nl/mandyronella

Proloog

Dit is een verhaal dat begint op kerstavond en eindigt op eerste kerstdag. Je zou het een kerstverhaal kunnen noemen, maar misschien ook niet. Het is een verhaal zonder een kerstman, zonder elfen en zonder rendieren. Het is een verhaal over een jong meisje genaamd Shayla en haar avontuur dat begint op een kerstavond. Shayla vond het de saaiste kerstavond, nee, de saaiste avond van haar hele leven tot ze uit het raam van haar slaapkamer keek en in de donkere lucht één heldere ster zag stralen. De ster was niet alleen enorm helder. Hij bewoog! Shayla ging naar buiten en volgde de ster naar de...

Wacht, ik ga veel te snel. Ik zal eerst even uitleggen hoe Shayla op kerstavond in haar eentje in haar slaapkamer terechtkwam. Nee, ik zal eerst eens uitleggen waarom Shayla vond dat het zo saai was op de avond dat dit verhaal begint.

Hoofdstuk 1

Op kerstavond gaven Shayla's ouders, haar mama en haar papa, zoals elk jaar een kerstdiner voor de hele familie. Iedereen kwam. Al haar ooms, tantes, neven en nichten, oma's en opa's waren er. Haar ouders hadden heel veel werk gemaakt van het kerstdiner. De hele tafel stond vol met eten en drinken. Er was amper genoeg plek voor de borden en het bestek.

De hele familie zat dicht bij elkaar aan de tafel. Dat was niet omdat ze zo graag dicht bij elkaar zaten, maar omdat er niet zo veel plek was. Shayla zat tussen een oom waarvan ze de naam niet wist en een oudere nicht. Ze werd bijna geplet. Ze kreeg bijna geen adem meer, laat staan dat ze zich kon bewegen om eten van de tafel te pakken en op haar bord te leggen.

Shayla keek naar de volle tafel met eten. Ze vroeg zich af of ze ooit alles wel op zouden krijgen. Ze begreep niet waarom haar ouders dagenlang hadden gezeurd dat ze niet zeker wisten of ze wel genoeg eten hadden. Genoeg eten voor wat? Om iedereen overgewicht te bezorgen?

Er lag brood en vlees van allerlei soorten dieren wat Shayla maar stom vond. Waarom moest je dieren eten? Voor Shayla was dat geen feest, maar een kwelling. Er stond groente in schalen, maar daar at niemand van. Shayla wilde er wel wat van, maar ze kon er niet bij. Het enige waar ze met haar armen bij kon was het varkensvlees en dat wilde ze niet.

'Mag ik de groenten?' vroeg Shayla toen. Niemand luisterde. Iedereen was druk aan het praten. Iedereen praatte door elkaar heen. Iedereen was ook druk aan het eten. Ze spraken met hun monden vol. Shayla keek de tafel rond. Het was zo'n vies gezicht. Ze had ineens helemaal geen zin meer om te eten. Waarom zou ze ook? Ze zat al vol van het eten dat ze twee uur geleden op had.

'Kindje, hoe gaat het op school?' vroeg ineens iemand. Shayla wist niet wie het had gevraagd. Ze keek de tafel rond om te kij-

ken of er iemand met een vragend gezicht naar haar keek, maar niemand deed dat. Dus had Shayla geen zin om te antwoorden. Ze wist niet tegen wie ze dat zou moeten doen en die persoon vond het blijkbaar toch niet zo interessant om te weten hoe het op school ging, want hij of zij keek haar niet eens aan om het antwoord te horen.

‘Shalla! En? Heb je al een vriendje? Die leeftijd zal ze nu wel hebben, is het niet? Voor een vriendje?’

Iew, dacht Shayla. Ze moest er niet aan denken. Dat die meisjes en jongens in haar klas dat wel deden, betekende niet dat zij dat ook moest doen. Shayla trok een vies gezicht.

‘Mag ik de groente van iemand? Alsjeblieft? Mam?’

Shayla’s mama luisterde niet. Ze was druk aan het praten met het vriendje van een nicht van Shayla. Shayla vond dat maar raar. Die middag had haar moeder nog gezegd wat voor een stom persoon ze die jongen vond en nu zat ze heel hard met hem te lachen en te praten. Shayla begreep er niks van.

Na een tijdje at niemand meer iets. Iedereen zat super vol. Toch stond de tafel nog bomvol met eten. Shayla vroeg zich af of haar ouders dit nu allemaal weg gingen gooien.

‘Wat ga je met dit eten doen?’ vroeg Shayla toen. Het was heel vreemd. Shayla had de hele tijd al hardop gevraagd of ze de groenten mocht, maar niemand luisterde. Nu was het plotseling helemaal stil toen zij dit vroeg.

‘Weggooien, natuurlijk,’ zei haar moeder zonder Shayla aan te kijken.

‘Maar er is nog zo veel. Kunnen we het niet morgen opeten? En die dag erna? En die dag daarna?’ En daarna en daarna, dacht Shayla, maar dat zei ze niet meer, want iedereen aan de tafel keek haar heel raar aan.

‘Voor morgen en overmorgen heb ik al ander eten gekocht, Shayla. We gaan op kerst toch geen klikjes eten. Doe niet zo raar.’ Haar moeder lachte overdreven en de tafel lachte haar na. ‘Daarna is het geen kerst meer en kunnen we dus ook geen kerst-eten meer eten. Dus daarom moet het wel in de prullenbak. We hebben dat ding niet voor niets, hoor.’